

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 7

September 1978

14. årgang

Dag over Norge

Skal sanningsljoset sigra?

Som by på berget ligg Guds kyrkje
og skiner i den mørke verd.
Av Herren får ho lys og styrke;
han legg eit åk på hennar herd.
Ho pløya skal Guds åkerjord
og så i hjarta livsens ord.

Når skodd og mørker ljøset løyner
ligg byen utan stråleglans.
og Herrens folk ei krafta røyner,
ser ei sin herlegdom og krans.
Tilbake ser den pløyer då,
og sparsamt vil Guds ord han så.

frå avgurnnsbrunnen røyken stiger,
som kjøva vil alt liv på jord.
Men nådesola ned ei siger
ho skin frå Herrens eige ord.
Ein morgen ny i austrenn,
og hjarto våre etter brenn.

Vår Herre, la di miskunn ráde,
tenn lyset ditt i sjel og sinn,
og berga oss frå ve og våde,
og vis oss herlegdomen din.
La nådesola skina klårt
og lækja sår i folket vårt.

Johan Låstad

Herren min hyrde

Av Øivind Andersen

«Herren er min hyrde, meg fattes intet.
Han lar meg ligge i grønne enger, han
leder meg til hvilens vann. Han veder-
kveger min sjel, han fører meg på rett-
ferdighets stier for sitt navns skyld. Om
jeg enn skulle vandre i dødsskyggens
dal frykter jeg ikke for noe ondt, for du
er med meg, din kjøpp og din stav de
trøster meg. Du duker bord for meg

like for mine fienders øyne, du salver
mitt hode med olje, mitt beger flyter
over. Bare godt og miskunnhet skal etter-
jage meg alle mitt livs dager, og jeg
skal bo i Herrens hus gjennem lange
tider.

Salme 23, 1—6

Denne Salmen anvender Jesus på seg selv
i Johs. evang. 10. kap. Der sier Jesus: Jeg
er den gode hyrde. Når det står i Salme 23:

Herren er min hyrde, så står det egentlig : Jeg er min hyrde, eller Han som er min hyrde. Og det ordet Herren, det går tilbake til ordet i 2. Moseb. 3, 14. Uten å gå inn på noe nærmere språklig forklaring på dette, peker jeg bare på at det er Guds eget navn som møter oss i Salme 23, og at det er dette Guds navn Jesus her anvender på seg selv.

Jesus sier i sin yppersteprestlige bønn at han har åpenbart Guds navn for sine disipler. Han nevner ikke dette navnet, han uttaler det ikke, det har aldri blitt uttalt og aldrig har noe menneske visst hvordan det skulle uttales. Men en ting er sikkert, Jesus har åpenbart dette navn, og hvor? *I sin person.* Han sier også i sin yppersteprestelige bønn at Faderen har gitt *Ham* dette navn. Han taler om at de må bli bevart i det navn som Faderen har gitt *Ham*. Og det er dette underlige navn, som Jesus karakteriserer seg selv med, og hvor Jesus åpenbarer seg selv som Gud, og sier at han som er Gud, han er min og din hyrde.

Jeg vil be deg stanse opp og tenke på det.

Hjem er det som har tatt ansvaret på seg for meg og deg? Det er Gud selv som har gjort det. Og han som har gjort det, han gav sitt liv for oss. Han som har tatt på seg å være vår hyrde, han døde for våre synder, han sto opp av graven og seiret over synden i vårt sted, han er blitt vår rettferdighet overfor Gud, han er alt det vi mennesker trenger for å bestå for Guds åsyn. Hva du enn vil tenke på, hva du vil nevne, du finner det alt i hans navn, i hans person. Vi er velsignet med all åndelig velsignelse i Himmelten i Jesus Kristus. Vi er fylt i ham, sier Guds ord, og i ham bor hele guddommens fylde legemlig, og vi er fylt i ham.

Derfor kan det sies i sannhet, som det står her i Salme 23 : Herren er min hyrde! Meg fattes intet.

Du kan vel føle det slik mange ganger, som om du fattes alt. Du kjenner deg elendig og

fattig, og det er jo den karakteristikk som man i Salmenes bok finner at en slik sier om seg selv : Jeg er elendig og fattig. Men så kommer det : Herren vil tenke på meg, du er min hjelp og min frelser, min Gud drøy ikke. Det var siste vers i Salme 40 jeg siterte der. Jeg er elendig og fattig, og jeg må si som sant er jeg føler meg elendig og fattig. Men midt i denne følelsen av elendighet og fattigdom, er jeg rik. Jeg må si midt i denne følelsen : Meg fattes intet.

Fordi Herren er min hyrde, fordi jeg har fått alt, fordi han er den han er, det er Ham som jeg eier.

Hva en enn kan tenke på, eller hva jeg enn kan ønske å eie for Gud, det finnes i ham alt sammen, og det er mitt. Dette vil jeg så gjerne du skal stanse for som hører på meg her. Guds ord til deg er at dette er også ditt, for Jesus gav seg selv for deg. Jesus er blitt din hyrde, Jesus sier han er *den gode hyrde*, og han sier det i en slik bestemt form at du skjønner det gjelder hele menneskeheden.

Professor Odland sa en gang at hvis det gikk opp for menneskene hva dette ord egentlig betyr, ville de omvende seg til Jesus av den pure egoisme. Og det er ganske sant. Hvis det virkelig går opp for oss hva det innebærer at Jesus er *den gode hyrde*, som innebærer alt godt til oss mennesker, da ville vi øyeblikkelig ta vår tilflukt til ham.

Når du nå hører dette, og du skal vite at det er ikke mine ord, men Guds eget ord, Guds eget budskap til deg, kan du da ikke ta imot det som det sømmer seg å ta imot et budskap fra Gud. *Gjør deg bruk av det!* Ta det til deg! Begynn å regne med Jesus som din hyrde !

Og så ser du alt hva her står : Han lar meg ligge i grønne engar. Det er altså et billedlig uttrykk. Jeg får dovt å være der hvor jeg har alt hva jeg trenger til liv og til guds frykt. Han leder meg til hvilens vann, han vederkveger min sjel. Min sjel det står for hele min per-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde opp av friviljuge gaver.
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon
Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragørø (036) 83117
Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

son, hele mitt indre menneske, det jeg er helt fra mitt innerst vesen av, inntil alt jeg skal ha for å leve og være her i verden. Han vederkveger min person. Det er et ord vi sjeldan bruker i vår daglige tale, men det innebærer den virkelige fornyelsen som kommer av at Guds eget liv kommer til et menneske. Alt som er nytt i Guds ords mening beror på at det kommer fra himmelen, fra Gud, og skjenkes og gis oss gjennem Guds ord. Du får en fornyelse fra ditt innerste vesen av, og gjennom hele ditt liv med Jesus Kristus. Det ligger i dette ordet vederkveger.

Og så hører du: Han fører meg på rettferdighetens stier for sitt navns skyld. Du som er en kristen, du ønsker at Herren skal lede

deg, du spør hvordan Guds vilje skal gå i oppfyllelse på ditt liv, og du som er ung og ennå ikke har funnet din plass i livet, du spør hva som er mål og mening og hva Gud vil med deg og ditt liv. Herren skal virkelig gjøre det for deg, ikke fordi du er så from, ikke fordi du har fortjent det, men *for sitt navns skyld*. Det er godt å få regne med dette.

Og om vi skulle vandre i dødsskyggens dal. Det begynner å bli så mørkt at det er dødens skygger som når inn over oss. Mens vi er her i verden, så har ikke vi grunn til å frykte for noe ondt. *Du er med meg.* Det er en ting Jesus ikke kan: Han kan ikke slippe, han kan ikke forlate dem som tror på ham. Han kan vel skjule seg for oss stundesvis, men han kan ikke slippe oss, han kan ikke forlate oss. Du er med meg, også om vi ikke alltid ser deg, også om det kanskje føles annerledes, du er med meg.

Din kjøpp og din stav de trøster meg. Jesus har det som skal holde alle farer borte, det som skal føre meg frelst gjennem alle ting, det er i hans hånd. Han har det verge som verger meg imot døden, mot fortapelsen, mot alt som virkelig er farlig for meg, han har det i sin hånd, og han vet å bruke det til beste for meg. Det skal jeg få lov å regne med.

Og så kan du bare fortsette å lese Salmen ut, og det munner ut i det at vi skal få lov å være hos ham i all evighet. Det vil si: Han skal føre oss frem inntil vi når hans evige salighet. Det er betydningen av at Herren er vårt hyrde. Amen.

Avskrift etter lydband fra Den Lutheriske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L

Bønnens vanskeligheter

Av Ole Hallesby

Når vi vil hjelpe Gud med å oppfylle bønnen.

Det har aldri vært Guds mening. Vi skal bare be. *Gud skal greie bønnhørelsen alene*, og være alene om å oppfylle den. Han behøver ingen hjelp av oss til det.

Ja, sier en eller annen leser, det vet jeg da godt. Å, vær ikke for sikker på det.

Det er merkelig hvor det stikker dypt i oss denne tankegang at vi i vår bønn må yte Gud noen hjelp med å oppfylle vår bønn. Om ikke mer, så synes vi i allfall at vi må gi Gud et godt forslag om hvorledes han skal ordne det hele. Om vi ikke nettopp sier det, så tenker vi omrent noe slik : «Kjære Gud, det er dette jeg nå ber deg så inderlig om. Jeg vet det er vanskelig, men du kan bare gjøre det slik, så greier du det nok.»

Når jeg setter saken på spissen på denne måten, da er det visst noen som stusser og sier : «Nei, slik tenker nok ikke den som ber når han taler med Gud.»

Men de som er vant til å prøve seg selv nøyne, de vil visst uten forbehold innrømme at dette ikke er noen overdrivelse. Det er nettopp denne tankegangen som gjør vår bønn så anstrengende og frembringer en permanent bønnetretthet.

La meg ta et eksempel fra det daglige bønneliv. Vi ber for to mennesker at de skal bli vakt og omvendt. Den ene er det så lett å be for, den annen er det derimot tungt å be for. Hvorfor er det slik?

Jo, den ene er både av natur, av oppdragelse og av karakter slik at vi synes det er forholdsvis lett og greitt at det menneske blir sinnsforandret. Altså : Når vi ser en utvei for Gud til å oppfylle vår bønn, da er det lett for oss å be.

Den annen derimot er både av natur, opp-

dragelse og karakter slik at vi ikke kan begripe hvordan han kan bli ydmyket, så han vil bøye seg for Gud i ærlig oppgjør, og helhjertet bryte med et syndig liv og gå inn under Kristi forsmedelse i den lille, foraktede flokk av troende.

Fordi vi, i det øyeblikk vi ber, ikke kan begripe *hvorledes* Gud kan oppfylle vår bønn, derfor er det så tungt for oss å be for denne.

Nå ønsker bønnens ånd å vise oss at vi skal se bort fra dette spørsmål, om oppfyllelsen av vår bønn er lett eller vanskelig for Gud. Hva vi synes eller ikke synes er om den ting, har ingen betydning for bønnhørelsen og virker hemmende og skadelig for vår bønn. Vi spiller våre krefter på noe som vi så likevel ikke makter, og som vår Herre derfor aldri har bedt oss om.

Denne bønnens hemmelighet ble særlig tydelig for meg da jeg en gang for mange år siden leste den vakre beretning om bryllupet i Kana, Johs. 2, 1-11.

I det bryllupet var Jesus, hans mor og hans disipler budne. Rimeligvis sto denne familien i nært slektskaps - eller vennskapsforhold til Jesu familie. I allfall ser vi at vertskapet hadde innvidd Jesu mor i den pinlige situasjonen som inntrådte då vinuen slapp opp.

Jesu mor viser seg da som en rett og øvet bønnens kvinne. For det første går hun den rette vejen med den vanskelighet hun blir innvidd i. Hun går til Jesus og forteller ham det hele.

For det annet skal vi merke oss det hun sier til Jesus. Are disse få og enkle ord : «De har ikke vin». Se her, *hva bønn er* : Å be er å fortelle Jesus det vi mangler. Og *forbønn* er å fortelle Jesus det vi ser at andre mangler.

For det tredje skal vi merke oss at hun ikke gjorde mer. Da hun hadde fortalt Jesus

om sjne venners vanskelighet, så visste hun at hun ikke trengte å gjøre noe mer i den anledning. Hun visste at hun ikke behøvde å hjelpe ham, hverken med forslag eller noe annet. Hun kjente ham og visste at nå var denne vanskelighet lagt i de rette hender. Hun kjente ham: han visste selv hva han ville gjøre. Hun visste også at hun ikke behøvde å påvirke ham eller mase på ham for å få ham til å gi disse venner en hjelpende hånd. Nei, ingen var så villig til å hjelpe som han!

For det fjerde skal vi merke oss at da Jesu mor hadde fremført denne sin bønn, så hadde hun gjort sitt. Da hadde hun lagt denne sak fra seg over på ham. Hun hadde så å si ikke noe mer ansvar for denne pinlige situasjonen. Nå var ansvaret lagt over på Jesus. Nå var det han som måtte finne en utvei til å hjelpe de kjære verftfolk.

Hun hadde jo aldri før sett at Jesus gjorde vann til vin. Og tenkte vel derfor ikke på denne utvei. Ja, mon hun i det hele ofret denne sjde av saken en tanke. Hun kjente ham godt og visste at han aldri sto fast. Og som regele kom den utvei han valgte som en overraskelse. Det var iallfall noe som ikke hun hadde noe med, og som hun derfor ikke behøvde å spille tid og kraft på.

Ja, i sannhet her ser vi en som ber riktig.

Vj aner visst alle at vår bønn skulle bli forandret om vi hadde lært denne side ved bønnens hellige kunst som Jesu mor var så fortrolig med.

For de fleste av oss er bønnen så tung fordi vi ikke har lært at bønn består i å fortelle Jesus det vi eller andre mangler. Vi synes ikke vi er ferdige med det. Vi føler rent instinktivt at det kan ikke være så enkelt å be. Derfor slutter vi bønnen vår med så mange unge tanker: «Kan Gud høre denne min bønn? Vil Gud ta hensyn til dette mitt stakkars ønske? Og hvordan skal de oppfylles? Det ser jo så umulig ut.»

Så går vi i spenning og spejder etter bønn-

hørelsen.

Og når den ikke kommer, så tenker vi: Det er visst noe mer som skal til hvis Gud skal kunne bønnhøre. Hva dette mer er, det står ikke klar for oss. Men nettopp denne uklarhet fyller oss med en indre uro som gjør det så vontd å be, særlig hvis vi eller våre kjære er i stor nød, så det gjelder for oss å bli bønnhørt.

Se, dette forandrer seg når vi, med Jesu mor, lærer Jesus så godt å kjenne at vi vet oss trygge når vi har fortalt ham om den vanskelighet vi er oppe i. Dette kjennskapet til Jesus er en vesentlig forutsetning for all bønn. Og derfor er det dette bønnens ånd søker å gi oss. Hans oppgave er jo i det hele å forklare og herliggjøre Jesus. Johs. 16, 14.

Ettersom vi lærer Jesus bedre og bedre å kjenne, vil vår bønn bli en stille, fortrolig og lykkelig samtale med ham, vår beste venn, om de ting som ligger oss på hjerte, enten det er vi selv eller andre som mangler noe. Vi vil oppleve en vidunderlig trygghet og ro ved å legge våre små og store vanskeligheter på hans hjerte som ikke bare vil vårt beste, men også forstår vårt beste.

Men særlig vil det falte ro over vår bønn når det virkelig går opp for oss at vi har gjort det som ligger på oss, når vi har talt med Jesus om saken. Fra det øyeblikk er saken lagt på ham. Da er det han som har ansvaret, om vi tør bruke et slikt uttrykk. Og det tør vi.

Når Guds Ånd har fått lært oss denne hemmelighet ved bønnen, da vil vår bønn bli fridd fra mye av den uro som før fyllte oss når vi bad. Også etter bønnen vil vi kjenne en ny fred: Vi har lagt saken i Jesu Hender, og som Jesu mor går vi trygge og glade tilbake til vårt arbeid. Han har tatt saken i sine hender og holder nå på å oppfylle vår bønn.

Istedentfor den gamle uro vil vi nå ofte kunne kjenne en barnlig nyssgjerrighet, når vi har lagt en vanskelig sak i Jesu hender. Vi sier til oss selv: «Nå skal det bli interessant å se hvorledes han løser denne vanskeligheten.»

Når vi bruker bønnen til å kommandere Gud.

Dette er den annen alminnelige og store feil når vi ber. Til det er bønnen aldri tenkt av Gud. Han lar seg ikke kommandere. Hverken bønnen eller Guds løfter er gitt for at vi med dem skal slå i bordet for Gud og tvinge ham til å gjøre oss til viljes.

La oss vende tilbake til bryllupet i Kana, og følge begivenhetens videre gang. Også her gir Jesu mor oss en uforglemmelig veiledning i bruk av bønnen. Hun vendte seg som nevnt til sin Sønn og sa : «De har ikke vjn». Men det svaret hun fikk var både hardt og avvisende, det synes iallfall vi. Jesus svarte : «Hva har jeg med det å gjøre, kvinne? Min tme er ennå ikke kommet.»

Tenk deg nå et øyeblikk at vi hadde fått et slikt svar, hvordan tror du det ville gått? Jeg tenker meg at vi ville ha sagt som vi så ofte har sagt : Å ja, vi ber nok, men han bryr seg ikke noe om min bønn». Og så ville vi vel gått tilbake til vårt strev og vår motløshet.

Men se nå på Jesu mor.

Hun fikk et hardt svar. Ja, det var et meget hardt svar. Når det ble så hardt, så tror jeg at det henger sammen med at Jesus i denne stund opplevde en fristelse. Og det nettopp fra sin egen mor. Hun kom og fortalte ham om den skandale som nå holdt på å ramme deres kjære vertsfolk. Det gjalt jo derfor å handle raskt, så ingen av gjestene skulle opdage at vinen holdt på å slippe opp. Og nå kjente Jesus fristelsen til å handle før hans time var kommet.

Saken var jo den at Jesus levde i et sljkt lydighetsforhold til sin far, og var så avhengig av ham, at «han ikke kunne gjøre noe av seg selv». Johs. 5, 19. Derfor måtte han også, når han skulle utføre noe som var Faderens vilje, vente på den time Faderen ønsket, se Johs. 7, 3—6, hvor han sier til sine brødre : «Min tme er ennå ikke kommet, men eders tid er alltid forhånden.»

Det er fristelsen til å gripe inn før Fader-

ens time, Jesus nå kjenner. Og den er særlig fristende, fordi det er hans egen mor som ber ham. Han kjenner likevel straks fristeren igjen, selv om han kommer i hans egen mors skikkelse, og skjærer ham straks av med de barske ord : Kvinne. Nå lar han henne føle at når det gjelder Faderens time og vilje, så kommer ikke lenger hennes stilling som mor i betrakning. Dette harde ord til Maria er nøyaktig på linje med det harde ord til Peter, da han i sin velmente omsorg advarer Jesus mot å sysle med de urimelige tanker på døden. Matt. 16, 23.

Jesu mor fikk altså et svar som var både skarpt og hardt. Men nettopp da viste hun hvor øvet hun var å be.

For det første bøyer hun seg ydmykt under det harde svaret. Ikke et ord som rører noen misnøye eller beklagelse. At hun forsto grunnen til Jesu harde svar, hører vi ikke noe om. Men enten hun forsto det eller ei, så tar hun stille imot det. Hun vet at det han sier er rett og riktig, enten hun forstår det eller ikke.

For det annet ser vi at det harde svaret ikke rokker hennes overbevisning om at Jesus vil høre hennes bønn og ta seg av denne saken. Det er hun så sikker på at hun går til bort til tjenerne og sier: «Hva han sier eder, det skal I gjøre.» Hva som nå ville skje, det visste hun ikke. Men at det ville skje noe, det visste hun. For nå hadde Jesus tatt saken i sine hender.

For det tredje, og det er det viktigste for oss i denne sammenheng : hun gjorde ikke noe forsøk på å kommandere Jesus og få han til å forandre den time som han talte om. Hun kjente ham så godt at hun gjorde ikke noe forsøk i den retning.

Om Jesu mor hadde forsøkt det tidligere, i den lange tid han levde hjemme hos henne i Nasaret, vet vi ikke. Det skulle ikke undre oss om hun hadde gjort det. Kanske mange ganger. Der ville hun i alle fall ha lignet oss. Men etterhånden hadde hun lært at det nyttet

ikke hverken å tigge eller å mase på Jesus for å få ham til å gripe inn straks. Han hadde sin tid og time, og den fikk ikke noe mennecke, ikke en gang hans egen mor, ham til å forandre.

Se nå hvorledes Jesus mor hadde lært denne hemmelighet i bønnen at det er noe som vi med vår bønn ikke skal gripe inn i, men overlate helt til Gud : *når og hvorledes* bønnen skal oppfylles, det vil han bestemme. Bønnen skal med andre ord ikke brukes til å innvirke, enn si til å mase på Gud angående tiden eller måten for bønnhørelse. Bruker vi bønnen på den måten, da bruker vi den i strid med bønnens ide, i strid med bønnelivets lover.

På dette punkt har visst de fleste av oss mye å lære. Vi er så utålmodige. Også i vår bønn. Og særlig hvis det er noe som står på, med oss eller våre kjære. Vi går til Gud og taler inntryggende med ham, og vi venter at han nå vil gripe inn. Nøden hos våre kjære og vår kjærlighet til dem gjør oss frimodige, ja nesten pågående i bønn. Det opstår i slike stunder en underlig tillit til at Gud vil gripe inn.

Men utålmodigheten blander seg lett inn i den frimodige og påtregnende bønn. Vi tenker ut hele bønnhørelsen. Det ser så enkelt ut for oss. I denne situasjonen kan det i grunnen ikke være mer en en ting for Gud å gjøre, hvis han vil oppfylle vår bønn : Bønnhørelsen må skje nå, straks. Og den må skje på denne måten, akkurat slik !

Ja, så går vi ut fra bønnens hellige møte med Gud, og nå venter vi virkelig bønnhørelse, og ser etter den, time for time. Men nei, det skjer ingenting. Sykdommen og nåden går sjan naturlige gang. Det er ingen allmакts arm å merke.

Å, hvilke skuffelser ! Hvilket mismot, hvilken tretthet som legger seg over vårt bønneliv etter slike opplevelser !

Ja, nå har vi igjen brukt bønnen til noe som bønnen ikke skal brukes til. Vi har bedt

i strid med bønnelivets lover. Og følgen uteblir ikke : vår bønn blir anstrengende. Vi blir trette av å be.

Og se nå, hva vi gikk glipp av.

Har nå Gud ikke hørt denne vår bønn? Jo, han hørte den og gikk straks igang med å oppfylle den. Men han forbeholdt seg selv å bestemme både tid og måte for bønnhørelse. Og i hans time kom bønnhørelsen.

Men da opplevde ikke vi den som bønnhørelse. Da hadde vi kanskje for lengst glemt at vi hadde bedt om dette. I et hvert fall kjente vi ikke dette igjen som svar på den bønn vi en gang bad. For vi hadde tenkt ut en bestemt bønnhørelse, og da vi ikke fekk den, så mente vi i stat vi over hodde ingen bønnhørelse ville få.

På denne måten får vi sikkert en mengde bønnhørelser av Gud som vi ikke gjenkjerner som bønnhørelser og derfor ikke får den fulle glede og nytte av, og fremfor alt ikke takker for. Vårt bønneliv blir med andre ord fattigere for oss enn det i virkeligheten er, fordi vi ikke oppdager bønnhørelserne.

Vi forstår visst alle at her har vi ennå meget å lære av bønnens ånd. Men vi føler visst også at fikk han lært oss denne lille, men avgjørende hemmelighet i bønnen, da skulle vårt bønneliv bli forandret.

Vi kjenner visst også at denne mangel ved vår bønn egentlig bunner i misstillit til den kjære Gud.

Vi mener at vi forstår oss bedre enn ham på tiden og måten for bønnhørelsen. Uten at vi reflekterer over det, blir derfor vår bønn ofte en kamp med Gud. Vi bruker bønnen til å overbevise Gud om at vi ser rett på denne sak, at bønnhørelsen bør skje straks, og slik som vi har tenkt den ut. Vi bruker bønnen til å overbevise Gud om at denne gang må han innrømme at vi har rett.

Det er denne strid med Gud som gjør vår bønn så urolig og redd. Vi er redde for at Gud allikevel ikke skal la seg overbevise av vår bønn, at han likevel skal gjøre som han

vil. Og jeg tenker meg at intet gjør vår bønn så tung og anstrengende som nettopp dette.

Men se nå! Når Ånden får lært oss at Gud er ubønnhørlig på dette punkt, at han selv vil bestemme når og hvorledes vår bønn skal oppfylles, da blir det ro og fred over vår bønn. Og får så Ånden lært oss at det ikke er farlig å overlate til Gud tiden og måten for bønnhørelsen, ja da blir bønnestundene til virkelige hvilestunder.

Da får vi se at Gud ikke bare vil oppfylle vår bønn, men at han vil gi oss den beste og rikeste oppfyllelse som han, den allvitende og allvise, kan tenke ut. Derfor sender han bønnhørelsen nettopp i det øyeblikk den vil gagne oss og hans sak mest. Derfor sender han den og på den måten som vil ha de fleste og de varigste virkninger for oss.

La meg ta et eksempel fra vårt daglige bønneliv.

Vi ber for våre kjære, og særleg ber vi for dem som er uomvendt. Vi ber dag etter dag, uke etter uke, år etter år. Men ingen blir omvendt. Er der noen forandring, så er det heller til det verre. De blir mer verdslige, mer fastvokset i synden, og mer harde overfor Guds kall.

Så kommer jo spørsmålet: hvorfor hører ikke Gud våre bønner? Han hører så mange andres bønner. Se der, f. eks. en troende familie som har fått alle sine barn med. Da blir det ennå tyngre og uforståeligere å måtte se sine egne gå der uomvendte.

Og når du nå vendte deg til Gud, så blir din bønn ikke bare brennende, men nesten heftig. Du sa til Gud at han måtte frelse dine

barn, og du sa at han måtte gjøre det straks. Men du hadde det ikke godt, når du ba slik. Oet har ingen fred og tillit i sjelen, hverken under eller etter bønnen.

Nei, her er igjen bønnen brukt i strid med bønnelivets lover. Derfor blir det så tungt å be. Vi har bruktt bønnen til å foreskrive Gud tiden og måten, når og hvorledes han skal frelse våre kjære.

Hvor forandres ikke denne bønn for våre kjære når vi lærer å legge dette over i Guds hand. Da blir vår bønn en stille, fortrolig samtale med ham om dem som vi er så usigelig glad i, og som vi derfor sørger så over, så lenge de går borte fra Gud.

Da får du se underlige ting i lønnkammeret. Du får se ham, den evige ypperst prest på kne i bønn. Nå vinker han på deg og ber deg legge deg på kne ved hans side, og så sier han: «Du er glad i disse dine kjære, men jeg er likevel mer glad i dem. Jeg har skapt dem. Jeg er død for alle deres synder. Jeg har døpt dem. Og jeg har fulgt dem hele veien, både de som levde med meg som barn og da de gikk fra meg ut i synd. Både du og jeg elsker dem, og nå skal vi to be dem inn i himmerik. Bli bare ikke trøtt eller motløs om det tar tid.»

Ikke sant, da blir det salige stunder du tilbringer i lønnkammeret i samtale med Jesus om dine kjære. Og du går rolig og frimodig ut fra din bønn, hva du så ser av verdsighet og motstand hos dem du ber for.

Fra Bønnens verden

Det eine nødvendige - den gode del

(Luk. 10, 38—42)

Ikkje alle menneske har det same syn på kva som er mest nødvendig, og det hadde heller ikkje disse to systrene Marta og Maria i Betania. For Marta var det det materielle, det å sella for Jesus, som syntes mest nødvendig. Men for Maria var det sjela si føda, samværet med Jesus og ordet hans, som var mest nødvendige. Kva er det som går først i vårt liv?

Det er ikkje tvil om kva Jesus meiner er det mest nødvendige. «Marta, Marta, du gjer deg hugsut og uro med mange ting, men eit er nødvendig, Maria har valt den gode del som ikkje skal takast ifrå henne.» Ved eit anna høve sa Jesus: Søk først Guds rike, og hans rettferdigheit, så skal de få alt det andre attpå.

Om me granskar vårt eige liv, vår eiga innstilling, og våre daglege vanar, vil me vel finna at me liknar mest på Marta, som har størst syn for dei materielle og nære ting. Det første me tenkjer på om morgenon er mat for lekamen, kva me skal kle oss med, koma seg til arbeid eller skule i hu og hast. Aldri ser eit folk ha det så travelt og snøgge til å snu seg, som når det gjeld å koma seg heim frå arbeid, til mat, kvile for lekamen, eller til dei mange fritidssysler og interesser, og før du veit er det kveld. Kor lang tid blei der til å syta for sjela si føda, Guds ord, som er brødet frå himmelen?

Skal tru om ikkje Jesu ord passar like godt på oss som på Marta: Du gjer deg hugsut og uro med mange ting, men det er eit som er nødvendig. Du har ei sjel som treng å bli frelst frå di synd, ei skuld på 10.000 talentar som må betalast, eit sjukt og vondt samvit som treng llækjedom, som treng evig liv og barnekår hjå Gud. Det er det eine nødvendige, det som går framom alt. For før du veit kan det verta kveld, nådedagen er gått, og

du lyt forlata alt her nede.

Den dagen kjem for oss alle, og då er alt som syntest så nødvendig her i livet blitt unødvendig og verdlaust. Det har Jesus vist oss ved fleire høve. Om den rike bonde sa Jesus: Du dåre, i denne natt krev eg sjela di av deg, kven skal så ha det du har samla. Slik går det den som ikkje er rik i Gud.

Og til den rike mann, som gjekk i fine klær og heldt fest kvar dag, sa han: Du fekk det gode du ynskte deg i di levetid. Han hadde forsømt det eine nødvendige, frelse for sjela, difor enda han i fortapinga. Og mange er dei som gjeng inn der, sa Jesus ved eit anna høve. Du er vel ikkje ein av dei.

Kva gagnar det eit menneske om han vinn heile verda, men taper sjela si. Kva har eit menneske å gi i byte for sjela si. Slik verdset Jesus menneskesjela. Og slik verdset han dei jordiske ting, som dei fleste menneske ser meir nødvendig enn å søkja frelse for sjela. Korleis vurderar du disse verdiar?

Jesus formanar sine til å søkja Guds rike først, og hans rettferdigheit, så skal me få alt det andre attpå. Men dei fleste menneske søker alle desse jordiske ting først, og håpar og trur at dei skal få Guds rike attpå. Det er eit falskt håp, rett imot alle Guds ord og formaningar. Den som set verda og dei ting som er i verda først, eller som søker si eiga rettferd framfor den rettferdigheit Gud har gitt oss i Kristus han kjem aldri til himmelen, han vil lik den rike mannen slå augo sine opp i fortapinga.

Men likninga om Marta og Maria viser at også me som trur på Jesus, og som lever med og for han, også kan falla i den snara at det jordiske og tenesta for Jesus kan bli det eine nødvendige.. Då treng me om å bli minna om kva som er det eine nødvendige, det som må gå føre alle ting i livet. Det er å ha funne

plassen ved Jesu føter, og lyda til orda som kjem frå hans munn. Det er det Jesus her kallar for

Den gode Del

Jesus sa til Marta: *Maria har funne den gode del, og den skal ikkje takast ifrå henne.* Kva er så dette Jesus kallar for den gode del?

Det er vel ingen tvil om at det er Jesus sjølv. Jesus hadde erobra ein plass i Maria sitt hjarta, han var henne kjærare enn alle andre ting. Ei stund saman med han, ei stund ved hans føter lyttande tli orda hans, var «en av de lifligste timer vi kan ha på jorden opnå», som songaren syng om eit samver med en «av Guds ringe små». Og her er noko mykje meir enn samfunnet med Guds folk. Den som har funne Jesus, han har funne livet utløysing frå alle sine synder ved hans blod, forlating for syndene etter rikdomen av hans nåde, fred med Gud i eit godt samvit, eitt håp som er trygt og fast og held i liv og død, barnekår og arverett hjå Gud. «Alt det du treng for himmel og jord, er gøymt i det eine ord: *Jesus*», syng ein songar

Maria hadde møtt Jesus, fått erfara at han tilgav henne alle hennar synder, at han løyste henne frå synda og Satan si makt. Gjennom det hadde ho lært å elskha han og tru på han, og difor var plasen ved Jesus føter lyttande til hans ord det kjæraste ho visste.

Slik vil det vera med alle som har møtt Jesus og erfare det same som Maria. Slik er det også på det menneskelege plan, om du har møtt eitt menneske du er blitt glad i. Då er det største du veit å få vera saman med det menneske, og om de må leva adskilt ei tid er breva og orda i dei bindeledden. Dei blir lesne både titt og ofte til dei er ganske slitne.

Jesus får du ikkje møta eller sjá med ditt naturlege auga. De ter som Peter seier: «Han som de ikkje har kjent, men endå elskar, han som de nå ikkje ser, men endå trur på, og difor gleder de dykk med useieleg og herleg-

gjord glede, når de vinn fram til endemålet for trua dykker, frelsa for sjelene.» Men ved trua har du forbindelse med han gjennom *Ordet*, gjennom breva han har sendt deg. Der ser du han i trua, der møter du han og lærer han å kjenna som din frelsar, som ditt liv og din rettferdighet for Gud, og der møter du hans kjærleik til deg og lærer å elskha han, blir avhengig av han i alle ting, som ditt håp og din einaste trøyst i livet og i døden.

Nå kan eg tenkja meg det har gått slik med deg, som det så ofte gjer med meg. Eg vender meg til meg sjølv og spør om eg verkeleg er glad i Jesus, og har det slik som Maria her. Då synes eg at eg er så langt borte, og elskar han så lite, og er ofte redd for at eg ikkje elskar han som eg så gjerne ville. Og Ordet hans er du heller ikkje så glad i som du skulle, og andre ting synest å vera deg meire kjært enn Guds ord. Kvifor er det slik? kan ein slik vera eit Guds barn? Her må du koma ihug at kjøtet aldri kan bli glad i Jesus og Guds ord. Det vil alltid elskha seg sjølv, elskar verda og dei ting som er i verda meir enn Gud og det som høyrer Guds rike til.

Men den som har eit hjarta, sjel og ånd, som gjerne vil elskha Jesus, som lid under at kjøtet er selvisk og verdsleg og tvilande og vantru, og allikevel klyngar seg til Jesus og ordet om han, er nett dette beviset for nådens liv og tru. Frykta for at du ikke elskar Jesus slik du gjerne ville, er det beste bevis på kjærleikens sanne vesen. Då har du ei ånd og sjel som gjer songaren sine ord til dine: «Uverdig er jeg Herre til all din miskunnhet, fortjente ei å være som barn blant dine med, jeg står så langt tilbake i barnlig lydighet og må nå frukten smake i sår samvittighet — men jeg eier kun et hjerte hvis hele håp er du, det brast i savn og smerte kom du meg ei ihu». Når du sit ved Jesu føter, sit og lyder på evangeliet blir forkjent, eller på vitinemålet om Jesus, dei stunder då evangeliet kastar lys over Jesus og frelsa i han, då gløymer du deg sjølv og blir oppteken med Jesus

og det ordet openberrar om han. Det blir dine beste og kjæraste stunder på jorda. Der har du funne den gode del.

Den skal ikkje takast ifrå deg. Jesus sa til Marta at den skulle ikkje takast ifrå Maria, og det ordet står også fast for oss som lever idag.

Alle andre ting blir tekne ifrå oss, for dei er forgjengelege. Om ikkje før så blir dei tekne frå oss i døden. Nakne kom me or mors liv, og nakne fer me attende, sa Job. Ein mann hadde besøk, og ein dag gjekk han tur med gjesten sin. Då viste han han naboen

sine veldige eigedomar, og fortalte blant anna at han som åtte den store eigedomen var nett død. Gjosten spurde då : Han let vel etter seg mykje? *Han etterlet seg alt*, svara mannen.

Men den som har funne den gode del, han går inn til saligheten for å ta arven i eiga. Er du Guds arving og Jesu Kristi medarving? då er du sael alt her.

Og er du ikkje frelst, har du ikkje funne og vunne den gode del, då vil eg be deg søkja Jesus idag. Ennå står nådens dør åpen, ennå lyder det : Kom, for alt er ferdig !

Amund Lid.

A N S V A R

Det tales så ofte om vårt ansvar som kristne, ansvar over dei gáver og evner vi har fått frå Gud. Og på eit vis er dette både rett og sant. Men eg har ofte kjent det som ei tung bør eg ikkje maktar å bera. For eg brukar ikkje det eg har fått frå Herren rett, og då vert det synd.

Eg undrast på om det ikkje i vår syndige natur ligg ein medfødt trang til å bera eit ansvar — inntil me trøyte sig ned, og må be Jesus bera både oss og ansvaret vårt. Anten det er ansvaret for heim og barn, for arbeid og økonomi, og for dei gáver han gav oss til teneste i menigheten.

Her ser eg Hyrden si omsorg. Han veit at om ikkje han får bera alt vårt liv, og ha ansvaret for alt saman, då blir kristendomen eit einaste lovstrev. Du skal svare Gud rekneskap for det alt, blir det ofte sagt. Ja, skal vi det? Om så var, bölei det nok berre ei evig fortaping for oss alle.

Jesus som min øvsteprést og stedfortredar gjorde opp heile rekneskapen for oss alle. Likevel strevar så mange med å leggja litt eige ansvar attåt, og trøystar seg i dette. Men du skal vita, min ven, at nåden kjenner ikkje

til ansvar. Det er lova som talar slik. Evangeliet talar berre om nåde og fridom, av di Jesus tok vårt ansvar på seg. Vårt ansvar må då bli å la Jesus bera ansvaret for vårt liv. Har han ikkje lova å fø oss og kle oss og ha omsut for oss, og spør han ikkje : Kvifor syter de? Og lovar ikkje Guds ord oss ei frelse ufortent? Har vi ansvar for med noko av vårt å kunne berge oss? Kan nådegáver hjelpa oss, eller kan åndeleghet, ansvarsbevisheit og tenester berge oss?

De skal vera stille, seier Guds ord, så skal strida for dykk. Men kjøtet vil sjølv vera gudfryktig og ha ansvar, og dermed blir mitt og ditt ansvar i veien for Guds. Hans ansvar er å berge og bera den forvilla sauens heilt heim. Der den ligg på hyrden si skulder er den heilt overlaten til han.

Ikkje eit einaste steg på himmelvegen kan me gå sjølv, og likevel blir det songe : Gjer din vandring fast. Slepper du den utarma og hjelpelause sauens ned av hyrdingen si skulder, er det ikkje lenge før det er ute med den.

Grunnen til at det vert så ofte tala om ansvar, trur eg er at dei kjenner ikkje vår foraptede tilstand, — og kanskje heller ikkje Je-

sus som vår einaste von og redning. Eg for min del har inga kvile om eg skulle bera på ei slik bør av ansvar, og ville snart sige ned under børa.

Mange vil nok ikkje forstå meg her, og mange vil nok tenkja eller seia at dette er uklar tale. Men for meg er det godt å vita at alt ansvar er hjå Jesus for alle ting i livet. Det er godt å vita at det gjeld for evig tid, og for å bli bevart i trua og for tenesta her nede.

Eg kjenner meg så ofte nedtrykt og fryktar for at eg forsømer mi kristenplikt, ikkje advarte eg mine eigne nok, heller ikkje heldt eg fram evangeliet slik eg skulle så dei kom til trua osv. Ansvaret heldt på å ta knekken på meg og tok livsmotet frå meg. Ansvaret ropte: be meir, les meir, ver meir aktiv! Slik lyder tida sine mange slagord. Men Jesus seier: «Kom avsides med meg og kvil dykk.»

Dersom ansvaret blir teke frå oss, er det naturleg å tenkja at eg er mindreverdig, og så får vi kompleksar. Min ven, hør her: Du er kjøpt fri frå heile ditt kristne ansvar! Det har Jesus gjort, og det er berre nåde frå Gud at du får vera med å gjera det vesle du kan til andres frelse. Og om det blir lite og misslukka, så forandrar det ikkje noko på di frelse og ditt barnekår hjå Gud. Og Herren vil syta for åndeleg næring, sjølv om plassen du bur på synes nokså åndsforleten. Du vil få

nåde til hjelp i rette tid.

Så er mitt ansvar Jesus sitt, han har gjort mi frelsa om til si, og han vil lata meg liggja i grøne enger, metta meg med sitt ord, og føra meg på rettferdisstigar for sitt namns skuld. Han seier i sit ord at eg er kjøpt fri frå alt som kjem med krav til meg.

Hjå meg var der heller ingen ting å krevja, der fanst ingen betalingsmidlar for mine synder. Jesus måtte betala det alt i staden for meg. Men dei som held seg til sine gjerningar og sitt kristenansvar, vil ein dag møta ein ubetaleleg rekneskap — den dagen er det forseint.

Mitt liv som «Adams barn» kan derimot ikkje krevast til rekneskap, fordi det «døydde med han» i hans død for oss. Og Gud krev ingen døde til rekneskap eller ansvar.

Så kan Gud bruka oss, med *sine nådegåver*. Det ansvaret er også hans. Vårt ansvar er å vera stille for Herren, lytta til Orda hans, og ikkje lytta til kjøtets forlokkande tale som vil gjera noko og vera nok for å bli verdig, stor og mektig. Ditt påtekne ansvar er ei stor synd, o m du so å seia tek kristendomen på ryggen.

La Jesus bæra byrda og ansvaret i tida som i æva.

Josef J. Nilsen.

Kva Gud har gjort for oss

I Lukas 8 les vi om ein mann som var bunden. Det vonde hadde heilt og fullt inntek liv og hjarta. Eit håplaust liv, og ei mørk framtid. Men her kom ein man som kunne løysa, Jesus. Som mannen gav det vitnemål: «Du son av den høgste Gud.» Her møttes to veldige makter. «Kva er namnet ditt?» spurde Jesus. «Legion», svara han, for det hadde fa-

re mange ånder i han. Luk. 8, 30.

Jesus vitner om seg sjølv: «Herrens ånder er over meg, fordi han salva meg til å forkyenna evangeliet for fattige — til å ropa ut fridom for fangar — til å løysa dei som er trelka, or tvang. — Tenk dette fekk denne bundne mann erfara denne dag. Tenk få verta fri sine lekkjer og fylgja Jesus. Det var ikkje

mange løyste heller i Israel. Dei aller fleste var bunden av sitt eige strev. Jesus sa om dei: «Dette folket ærar meg med lippone, men hjarta deira er langt ifrå meg. Matt. 15, 8. Det er ein Guddommeleg livsløv på jord, ait og alle er meir eller mindre bunde, i det jordiske liv. Slik er det og i det åndelege liv. Det viktigaste på jord er, kva vårt hjarta og ånd er bunde av. Her er det nok mange som vil protestera. Men Guds ord, og livet si erfaring viser dette klårt. Denne mannen vi les om her, levde i gravholene. Alle såg at han var ille tilreidt. Han ferdast blandt dei døde. Mest alle såg at han hadde det vondt og var bunden. Men mange som trudde dei var løyst og fri, var bundne av den same Herre som denne mannen som levde i gravholene. Kven villetru dette? Sjå berre den natta Nikodemus får sitt møte med Menneskesonen. Korleis vert han løyst? Ved å høyra at han var bunden av sitt eige, gav sanninga rett, og vende sitt auga til koperormen, som er eit førebilete på Menneskesonen. Han som måtte lyftast opp på korset, so kvar den som trur på Han, skal ha evigt liv. Frå denne natt fekk Nikodemus Jesus kjær.

Den andre som ikkje lekkjor og fotjern kunne halda, vert løyst ved ordet frå Menneskesonen. Ikkje rart han ville vera med Jesus etter dette. Men Jesus sa til han: «Gå heim og fortel kor mykje Gud har gjort for deg.» Skulle vi ikkje stogga litt no og sjå kor mykje Gud har gjort for oss? Fyrst dette at Gud sjølv gjekk inn under våre kår på jord. Du, han tek alle band vi er bundne med, som sine, all synd i tankar ord og gjerning som sitt, for tapings natt og dødens mørke som sitt. Lovens forbannelse som skulle kvilt på vårt

hovud. Den forbanning tok Gud på seg og ordna. Dertil har du og eg fått alt Gud og Sonen hadde av rikdom, rettferd og utløysing. Med ein æveleg arv hos Gud. Ja, som ein far som miskunnar seg over sine barn. «Så kan vi fortronen gå og sie Fader, ditt barn du hjelpe må.»

Kan du og eg sjå dette og leva i dette, uten at det heiter til oss: «Gå og fortel kor mykje Gud har gjort for deg!» — For deg. Det er berre ved dette vitnemål folket vert i stand til å ta i mot Jesus. Er vekkelsen i folket blitt borte fordi det er so få som vert løyst? So få som kan fortelja om alt Gud har gjort? Her er altfor mange som fortel oss kva vi må, bør, og skal gjera. Men det er berre kva Gud har gjort, som kan bringa vekkelse til folk og menighet.

Er det lenge sidan du vart løyst og fekk hug til å fortelja om Guds nådeverk? Det såg vel smått ut for denne mannen som berre fortalte kva Gud hadde gjort i mot Han. Men ein dag kom Jesus igjen, då tok folket imot han. Trur du han vart glad? Dei tok imot Jesus, han som løyste og kledde. Måtte dette vitnemål om Jesus verta nytt og sterkt i blant oss. Måtte det vera mange som fekk vera med den dagen når Jesus kjem att, inn til den herleddom der vi for evig skal få vera fri, frelst og salig. Då skal vi fullkomment få sjå kva Gud har gjort. Ja, kva han har gjeve oss, og gjort ferdig for oss. «Mitt liv og min kjærlighet gir jeg Til ham som har elsket meg først. Av alle Guds undere blir meg Hans kjærlighets underdog størst. —

Ham alle, alle skal se.»

Odd Dyrøy

Ingen synd blir tilregnet den som er i Kristus

Av Rosenius

Min tro og mitt nye sinn er ennå ikke bare ånd, men også kjød. Men likevel er troen og det nye sinn det rådende og herskende hos en kristen. Jeg er ikke i den grad død fra loven at den ikke angriper meg, ja, fengsler og tynger samvittigheten. Men jeg kan ikke bli under den, men må snart svøpe meg inn igjen i den uforskylde nåde.

Jeg er ikke i den grad død fra verden og synden at de ikke frister meg, ja, kan overrumple og felle meg. Men jeg kan ikke bli i deres tjeneste, men står opp igjen og begynner på nytt min vandring.

Men selv om både tro og guds frykt er ufullkommen, er alt fullkommen *for Gud*. Om min tro er svak eller sterkt, er jeg likevel helt kledd Kristus. Jeg er helt og holdent i nåden og fri fra loven, så at ikke en eneste synd tilregnes meg. Om mitt fattige hjerte ikke kan vurdere Kristi blod rett, så jeg har en stadig og fullkommen fred ved det, så er dette blod alltid uutsigelig høyt aktet i himmelen. Der — for Guds hjerte — gjelder dette blod hvert øyeblikk til evig tid.

Kort sagt: For Guds øye er vi fullkommen døde fra synden og oppstått rettferdige med Kristus, så snart vi blir kledd Kristus ved troen. For Gud er vi så helt fri fra synd som Kristus var da han stod op fra de døde. Derfor kan ikke de fordømmes som er i Kristus Jesus. For det første er de fridd fra loven, og «hvor det ikke er lov, tilregnes ikke synd!» Men da behøver vi ikke svare for loven.

Dette er grunnen til at ingen synd blir tilregnet denne sjel. Den lever i et rike, i en frihet — som om ingen lov eksisterer. Luther sier: «En kristen er ikke en som ikke har noen synd, men en som ingen synd blir tilregnet», — en som har det *privilegium*, ikke å være syndfri, men aldri å kunne dømmes

av loven, om han synder. For skulle vi ennå svare for loven og dømmes etter den, bel intet kjød frelst, og da var det best å ta avskjed med all tanke på salighet. Men da var hele evangeliet falskt, da var Kristus død forgjeves

Men Skriften sier at nettopp det som loven ikke kunne makte, idet den var makteløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse. Bibelen sier at Kristus har løst oss fra lovens forbannelse, da han ble en forbannelse for oss (Gal. 3, 13). Når vi er kommet til troen, er vi ikke lenger under tuktemesteren, dvs. loven.

Vi er ikke bare fri fra loven, men det tilregnes oss en rettferdighet som ikke finnes i oss, en fullkommen og evig rettferdighet, nemlig Kristi rettferdighet. «Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror.» «Salige er de som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger.»

Derfor er vi i Guds øyne ikke bare fri all synd, men fullkommen rettferdige, ja, er selve rettferdigheten (2. Kor. 5, 21). Nå kan Gud uhindret elske oss med hele sitt hjertes kjærlighet. Dette kommer av at vi er kledd Kristus

Luther sier: «Se hvilken uendelig rikdom den kristne tro har, for til den er alle Kristi gjerninger og lidelsjer gitt til eiendom, som en kristen kan fofolate seg på som om han hadde gjort dem selv. For Kristus har sannelig ikke gjort dem for seg selv, men for oss Han trenger ikke noe av dem, men han har samlet denne skatt til oss forat vi skal tro og eie ham. Og mens Kristus er min ved troen, og jeg er hans, kan ingen lov gjelde mer enn Kristus. Om nå loven kommer og angriper meg, sier jeg: Jeg har jo gjort alt og til og med mer enn du vil ha, nemlig ved Kristus. Og om jeg ennå har synd i mitt kjød, så har

jeg likevel min rettferdighet i Kristus. Han er min og gir meg alt det han har. Så er hans renhet min. Således kan loven ikke utrette noe mot meg. I dette har loven rett. Loven sier: Du har synder for Gud. Svarer jeg ja, er jeg fortapt. Svarere jeg nei, må jeg ha en sterk grunn å stole på. Hvor skal jeg ta dette mitt nei fra? I min egen barm finner jeg det sannelig ikke, men i Kristus: Der må jeg hente det og kaste det til loven. Han kan si nei imot loven. Det har han grunn til. For han er hellig og uten synd, og dette sitt nei skjenker han meg, idet han skjenker meg sin rettferdighet.»

Det er dette Skriften mener når den sier: Dere er døde fra loven, eller at Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror, og at det ikke er noen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.

Det andre herlige som hører til vår åndelige oppstandelse med Kristus, er at vi er døde fra synden og oppstått med en ny, hellig natur, født av Gud, så at Guds sæd blir i oss (Joh. 3, 9). Vi har fått del i guddommelig

natur (2. Pet. 1, 4) Derfor kan vi ikke gjøre synd, som Johannes sier Men sier vi at vi ikke har synd, bedrar vi oss selv, og nekter vi at en synder kan kjenne kjødets kjærighet til synden, så fornekter vi Skriftens tydelige ord.

Men en kristen kan ikke bli i synden, gjøre synd, dv.s. å gjøre den til sin vei, som han hyller og forsvarer. Så lenge Guds sæd blir i ham, er synden en plage for ham. Faller han i synd, faller han som i ild eller vann. Og han får ikke ro før han er løst fra den.

Det var en gang en som sa til sin hustru: «Er du sikker på at pikken vår er en virkelig kristen, behøver du ikke passe på nøklene. Vil hun ta noe, så la henne bare forsøke! Hun blir aldri mer tuktet enn ved sin egen synd, og kommer snart til å bringe tilbake det som hun har tatt. Kan hun beholdet det, så er ikke Guds sæd i henne. Den som er født av Gud, kan ikke synde. For Guds sæd blir i ham.»

. . . Fra «Veiledning til fred»

Mose stav

Da sa Herren til ham: Hva er det du har i din hånd? Og Han sa: En stav. (2. Moseb. 4, 2).

Staven hadde hittil vært Moses sitt våpen og arbeidsredskap. Med den utførte han sin gjerning, den å røkte færene. Til dette bruk var staven god nok.

Men hva dugde en hyrdestav i det arbeidet som nå ble ham anvist? Kunne han med en stav overbevise Israel om at Gud hadde sendt ham, eller bøye Faraos overmot?

Men Herren kunne forvandle staven, så den ble et farlig våpen, en veltalende predikant, — så den åpnet klipper og banet vei

midt i havets vann. Det er ikke stavens krefter, men Herrens krefter i stavnen. Herren åpenbarer sin kraft gjennem stavnen, enda det bare var en stav.

Du mismodige broder, som synes at Herren har satt deg til en gjerning hvortil du ikke duer, se på Moses og på Mose stav! Er det ikke så at Herren har sagt til deg: «Så gå nu, jeg vil sende deg»? (2. Moseb. 3, 10). Hva gjør det da, om du synes at dine evner er så små i forhold til arbeidet du skal gjøre som Moses sin hyrdestav syntes avmekting i kampen mot Faraos overmot og makt, og mot Israels vankelmodighet og trællesinn og

vantro?

Herren forvandlet staven, Herren forme-rede de fem brød og de to fisker, med tre hundre mann slo Herren midianitenes tusener. Og en Kristi disippels små gaver - la dem kun

synes små! — forvandler og mangfoldiggjør han, så der ved den utrettes veldige ting. Det har Herren ofte gjort.

Johannes Brandzæg.

Hvorfor Herren nedbøyer vår sjel

Hvorfor nedbøyer du deg, min sjel, og hvorfor bruser du imeg? Bi etter Gud; thi jeg skal ennu prise ham. Salme 43, 5).

Dagen kommer nok, da du skal få svar på spørsmålet «hvorfor». Da vil du gjøre den store oppdagelse at det var nødvendig til din frelse og oppdragelse, for å øke din tro, din vekst i nåden, befrielse fra fall og ukjente farer, at du måtte utholde den lutringens ild.

Du var kanskje blitt sløv i din omgang med Gud, blitt hovmodig, eller også stortenkt om dine nådegaver, ditt arbeide og virke i Guds vingård. Eller at en fin gjerrighetsdjævel ikke kunne utryddes med mindre. Eller at du var blitt altfor glad i det jordiske, som du hadde, så det begynte å ligge ditt hjerte nærmere enn det himmelske. Eller du hadde gått for langt på jakt med sannheten for å oppsøke, finne og vinne andre for himmelen, så du hadde glemt deg selv. Eller en mindre på-

aktet syndevane hadde sneket seg inn i det daglige, som ikke Guds tuktende ånd fikk skille deg av med, fordi du synest det godt kunne forenes med kristendom. Eller du holdt på å gripes av hedensk, vanlig sorg for dette livs behov. Eller om ikke noe av dette, så dog i det hele og store, fordi du ikke ville ofre alt for Jesu skyld, og Herren går ikke inn på noen særeie-kontrakt med sin brud. Eller du var med ditt trosskip kommet i «dødvann» og lå der og slingret uten å komme av flekken, i gamle utslitte åndelige erfaringer og forbrukt lys både i sjelen og Guds ord, uten å komme fra stedet, ferdig til å drive på land og bli totalt vrak.

Derfor måtte Herren sende en storm i dine seil, så skipet kunne komme til å lystre roret og la seg manøvrere.

Th. Rettedal